

Raons d'esperança

PERE
FÀBREGUES
MORLÀ

“Ajudar qui ho necessita no és només part del deure, sinó de la felicitat” José Martí (1853-1895)

“He vingut a servir i no ha ser servit”, en això insisteixen els evangelistes quan parlen del que Jesús ensenyava als seus deixebles com a camí a seguir.

Aquesta dinàmica de servei, que caldria fer-la operativa per totes les persones i sobretot a tota persona dirigent, moltes vegades queda com un eslògan, i poques s'apliquen en l'acció.

Com els deixebles, sempre, i encara avui, els dirigents s'emmirallen més en el quedar bé davant la galeria, que en el seu compromís de servei als altres, i això val per tots els estaments, no només els religiosos d'on ens arriba l'exigència de Jesús, també pel governants, empresaris, dirigents i tota persona que té o accepta un compromís de direcció que afecti els altres

Ens cal entendre que el decisiu no és quedar bé davant la galeria mundana, i tornant a l'evangeli d'avui, el teòleg J.M. Castillo deia: “...así que lo mejor para la Iglesia no es la buena imagen de sus dirigentes, sino la verdad i transparencia de lo que cada cual vive en el seguimiento de Jesús.”

Torno a recordar que aquest missatge d'obligat compliment dins l'Església, no té res d'exclusiu, és totalment inclusiu per a tota la societat. És més, si la “nostra” societat occidental, amb tots els defectes que li vulgueu atribuir, ha estat i és, o ha de ser, model de convivència, per ser-ho ha de ser creïble i transparent sobretot en la relació entre ciutadania i dirigents. Insisteixo; això val dins i fora de l'ambient religiós. Aquest, el religiós, potser té una doble exigència, però aquí ningú pot fugir d'estudi. Els uniformes i ornaments, haurien de ser més com davantals per posar-se a la feina, que no pas com a símbols de prestigi social.

“El realment decisiu i el de debò important és fer el bé als que més ho necessiten, és a dir, els últims en l'escala social.” (Llunell)

Sempre he cregut que la millor manera de servei per crear una bona convivència és l'avançar-se. No cal esperar que ens demanin ajuda si està en les nostres possibilitat de donar-la. Si ens avancem aconseguirem que el que ho necessita s'estalviï de demanar-ho, fet que sempre és incòmode quan no vergonyós. Aquesta sensibilitat ajuda a resoldre els problemes evitant el desgast emocional que els provoca, fins i tot en els casos en que la solució sigui només parcial.

Evidentment aquest “avançar-se” cal educar-lo ja en l'ambient escolar o familiar. Si a la casa hi ha torns per parar taula i un s'avança amb disponibilitat i bon humor, en fer-ho gratuïtament i de forma voluntària, envia un missatge d'amistat i d'amor, o sigui de “servei” als altres i crea un bon ambient de convivència que s'encomana.

Tenim, per sort, molts exemples de gent que s'avancen en el servei pels altres. El món del voluntariat és immens! No només entre els joves moguts per les seves inquietuds d'un món millor, cosa que el honora i els treu de l'autocomplaença hedonista i perillosa, sinó també de persones grans que aprofiten la seva disposició de més temps lliure per ajudar i/o crear vincles d'amistat tant necessària per combatre la soledat, o per fer altres serveis al seu abast.

Si aquells deixebles primer discutien per qui seria el primer, després se'n van avergonyir i van acabar sent servidors, nosaltres hem d'aprendre la lliçó, això vol dir no creure'ns superiors als altres i disposar-nos a fer el millor, dins les nostres possibilitats, pel bé comú. Sols no anem enlloc. Si en aquesta secció parlem de raons d'esperança, la nostra predisposició al servei pels altres pot ajudar a molts d'altres que la necessiten, i uns i altres serem millors persones i endemés més feliços.